

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Karabína a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci proti obžalovanému **Mgr. M. N. a spol.** pre spolupáchateľstvo prečinu nepriamej korupcie podľa § 20, § 336 ods. 1 Tr. zák. prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 18. júna 2015 v Bratislave odvolania obžalovaných Mgr. M. N. a Ing. I. L. a prokurátora Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 12. augusta 2014 sp. zn. PK – 1 T 38/2012 a rozhodol

t a k t o:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por. napadnutý rozsudok sa **z r u š u j e** vo výroku o trestoch u oboch obžalovaných.

Postupujúc podľa § 322 ods. 3 Tr. por. ukladajú sa obžalovaným podľa § 336 ods. 1 Tr. zák., s poukazom na § 36 písm. j/ Tr. zák. a s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. tresty odňatia slobody

Mgr. M. N. vo výmere **1 a pol (jeden a pol) roka,**

Ing. I. L. vo výmere **15 (pätnásť) mesiacov.**

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. na výkon trestov sa obaja obžalovaní zaraďujú

do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s **minimálnym stupňom stráženia**.

Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. ukladajú sa obom obžalovaným peňažné tresty vo výmere po 15.000,- (pätnásťtisíc) Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ukladajú sa obom obžalovaným náhradné tresty odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

II. Podľa § 319 Tr. por. odvolania obžalovaných Mgr. M. N. a Ing. I. L. sa **z a m i e t a j ú**.

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 12. augusta 2014 sp. zn. PK - 1 T 38/2012 boli obžalovaní Mgr. M. N. a Ing. I. L... uznaní za vinných zo spolupáchateľstva prečinu nepriamej korupcie podľa § 20, § 336 ods. 1 Tr. zák. preto, že spoločným konaním priamo pre seba a inú osobu žiadali a prijali úplatok za to, že budú svojím vplyvom pôsobiť na výkon právomoci osoby uvedenej v § 329 Tr. zák. a za to, že tak urobili a síce na tom skutkovom základe, že

po tom ako v priebehu januára 2011 sprostredkoval odsúdený Mgr. P. P. kontakt medzi odsúdeným P. K. a Mgr. M. N., Mgr. M. N. následne v Bratislave pri osobných stretnutiach odsúdeným P. K. a Mgr. P. P. prisľúbil, že pomôže vybaviť finančné prostriedky na dokončenie pozastavenej prestavby a rekonštrukcie Národného športového areálu Osrblie, ktorú stavbu predtým realizovala a ďalej mala realizovať spoločnosť Kňazík Slovakia s. r. o. Osrblie, IČO:36683396, ktorej konateľom je odsúdený P. K., na základe toho Mgr. M. N. začiatkom mesiaca február 2011 ako externý poradca predsedníčky vlády SR inicioval osobný rozhovor s PhDr. K. V., riaditeľkou kancelárie predsedníčky vlády, v ktorom jej povedal, že sa so športovcami biatlonistami veľmi dobre pozná a záleží mu na biatlone ako odvetví a požiadal ju o zabezpečenie osobného stretnutia predsedníčky vlády s predstaviteľmi Slovenského zväzu biatlonu Banská Bystrica (ďalej len „SZB“), následne dňa 7. februára 2011 formou e-mailovej správy doručil kancelárii predsedníčky vlády písomnú žiadosť

predstaviteľov SZB o osobné stretnutie s predsedníčkou vlády PhDr. I. R., PhD., pričom PhDr. K. V. na základe toho zabezpečila, že stretnutie predstaviteľov SZB s predsedníčkou vlády sa uskutočnilo už dňa 8. februára 2011 na Úrade vlády SR (ďalej len „úrad vlády“), na tomto stretnutí predsedníčka vlády prisľúbila predstaviteľom SZB pomoc pri financovaní dostavby areálu a po tomto stretnutí podal SZB na úrad vlády a Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu SR (ďalej len „ministerstvo školstva“) oficiálnu žiadosť o dotáciu na dostavbu a rekonštrukciu Národného športového areálu biatlonu v Osrblí zo dňa 25. februára 2011, pričom následne Mgr. M. N. spolu s Ing. I. L. v období najmenej od mája 2011 do 29. júla 2011 v priestoroch kancelárií spoločností Via Europe s. r. o. v Bratislave, Zámocká č. 36, žiadali od odsúdených P. K. a Mgr. P. P. úplatok vo výške najmenej 10 % z poskytnutej dotácie za to, že Mgr. M. N. zabezpečil pridelenie dotácie z úradu vlády vo výške 300.000,- Eur, a ďalej že zabezpečia u pracovníkov ministerstva školstva a úradu vlády, kompetentných rozhodovať o pridelení ďalšej dotácie pre SZB, pridelenie dotácie vo výške najmenej 1,3 milióna Eur na dokončenie ostatných prác pri dostavbe Národného športového areálu Osrblie, ktorú mala aj naďalej realizovať spoločnosť Kňazík Slovakia s. r. o., následne v súlade s predchádzajúcou dohodou po tom, ako z prostriedkov dotácie vo výške 300.000,- Eur poskytnutej z úradu vlády poslal SZB na účet spoločnosti Kňazík Slovakia s. r. o. vyfakturovanú sumu vykonaných prác vo výške 153.000,- Eur, Ing. I. L. dňa 29. júla 2011 v čase okolo 15.00 hod. v Bratislave, Zámocká č. 36, v priestoroch kancelárie spoločnosti Via Europe s. r. o., prijal od odsúdených P. K. a Mgr. P. P. pre Mgr. M. N. a pre seba úplatok v hotovosti vo výške 30.000,- Eur, zodpovedajúci vopred dohodnutej hodnote 10 % z už pridelenej dotácie z úradu vlády vo výške 300.000,- Eur.

Za to bol obom obžalovaným podľa § 336 ods. 1 Tr. zák., s poukazom na § 36 písm. j/ a s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. uložený rovnaký trest odňatia slobody vo výmere jedného roka, výkon ktorého im bol podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložený, obom rovnako na skúšobnú dobu dvoch rokov.

Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák., s poukazom na § 36 písm. j/ a s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. bol každému z obžalovaných uložený peňažný trest vo výmere desaťtisíc Eur a podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, bol obom ustanovený náhradný trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie obžalovaní Mgr. M. N. a Ing. I. L., ako aj prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky. Najvyšší súd zistil, že odvolania boli podané oprávnenými osobami v zákonom stanovenej lehote.

Obžalovaný M. N. v odvolaní namietal všetky výroky napadnutého rozsudku, ktoré sa ho dotýkajú, ako aj konanie, ktoré rozsudku predchádzalo. V prvom rade spochybňoval výpoveď spoluobžalovaného Ing. I. L., predovšetkým v tej časti, v ktorej uvádzal, že v máji, po máji, resp. až v júni 2011 pri stretnutí s P. K. v kancelárii spoločnosti Via Europe, s. r. o. v Bratislave mal obžalovaný N. požiadať P. K. o odmenu vo výške 10 % z poskytnutej dotácie z Úradu vlády SR ako províziu za službu spočívajúcu v poskytnutí verejne dostupných informácií o procese pridelenia dotácie z Úradu vlády SR a MŠVVaŠ SR v prospech SZB v súvislosti s rekonštrukciou Národného športového areálu v Osrblí.

Uvedené tvrdenie spoluobžalovaného považuje za nepravdivé z viacerých dôvodov a síce, že

- v máji, resp. až júni 2011 sa on nemohol domáhať žiadnej provízie od P. K. za poskytnutie akejkoľvek informácie ohľadom dotácie, lebo o dotáciách v tom čase už bolo rozhodnuté,

- v jednej výpovedi z 30. 7. 2011 spoluobžalovaný I. L. uviedol, že v máji alebo júni 2011 on (obž. N.) nebol prítomný pri stretnutí s P. K. a že spoluobžalovaný I. L. sám navrhol sumu 10 % z uvoľnenej dotácie pre Ministerstvo školstva SR, s čím P. K. a P. P. súhlasili,

- síce pri inej výpovedi 11. 2. 2014 spoluobžalovaný I. L. uviedol, že pri stretnutí s P. K. a P. P., ktoré možno organizoval I. L..., obžalovaný N. bol prítomný a mal napísať na papier P. K. sumu 10 % z dotácie Úradu vlády SR, no spoluobžalovaný I. L. si nespomínal, ako vyzeral ten papier, na ktorom bola napísaná suma 10%, ani to, či okrem sumy 10% bolo na ňom napísané aj niečo iné, ani to, kde ten papierik skončil. Nevedel tiež, kto inicioval finančnú odmenu, či P. K. alebo P. P. alebo on, teda obžalovaný N.,

- v tej istej výpovedi z 11. 2. 2014 spoluobžalovaný I. L. uviedol, že s obž. N. rozprával o tom, že by bolo vhodné zabezpečiť, aby P. K. s P. P. poskytli aspoň odmenu vo forme zálohy, no nespomínal si, ako na to obž. N. reagoval, ale tlmočil P. K. a P.

P. rozhovor s ním (obž. N.) o zálohe, na čo oni mali reagovať negatívne, že s ním v začiatkoch diskusie zálohu nepreberali a taktiež uviedol, že požiadavku zálohy predostrel ústne, nič nepísal na papier a ten, na ktorom bola napísaná suma 30.000,- Eur a ktorý bol nájdený vo fascikli spoluobžalovaného si napísal on sám, po debata s ním (obž. N.),

- spoluobžalovaný I. L... na hlavnom pojednávaní uviedol, že sa nevie presne vyjadriť, kto bol prvý, čo inicioval zaplatenie odmeny, či to prvý ponúkol P. K. alebo obžalovaný N., či on sám (teda spoluobžalovaný I. L...).

Za podstatné pritom považuje, že pri prehliadke priestorov spoločnosti Via Europe, s. r. o. 29. 7. 2011 bol zaistený doklad, rozpočtové opatrenie č. 45/2011, na ktorom bol rukou písaný text: „1.300 10% 30 000.“ a pritom tento text napísal vlastnoručne spoluobžalovaný I. L..., ako vyplýva z jeho výpovede z 8. 11. 2011.

Ďalej obžalovaný M. N. poukazoval na to, že nebol vykonaný žiadny relevantný dôkaz, ktorý by potvrdzoval tvrdenie spoluobžalovaného I. L., že priebežne informoval obžalovaného N. o jeho rokovaníach s P. K. a že obžalovaný N. súhlasil s tým, že má prijať aj v jeho mene nejakú odmenu za akúkoľvek službu a že to nevyplýva ani zo záznamov telekomunikačnej prevádzky, práve naopak, že zo záznamu z dňa 29. 6. 2011 vyplýva, že spoluobžalovaný I. L... ho o všetkom neinformoval.

Obžalovaný N. namietal, že nebola prečítaná na odstránenie rozporov vo výpovediach spoluobžalovaného L. jeho výpoveď v postavení zadržaného - podozrivého z 29. 7. 2011, že súd nemal odmietnuť jeho návrh na vykonanie tohto dôkazu, lebo bol v zmysle § 119 ods. 2 Tr. por. použiteľný na objasnenie veci.

Obžalovaný N. poukazoval v odvolaní na to, že pokým súd považoval výpoveď spoluobžalovaného I. L. za hodnovernú, neuveril jeho výpovedi, hoci tá je tiež podporená ostatnými dôkazmi, najmä výpoveďou spoluobžalovaného v procesnom postavení podozrivého z 29. 7. 2011, výpoveďami svedkov potvrdzujúcich, že nikoho neovplyvňoval a v tej súvislosti upriamoval pozornosť na výpoveď bývalej predsedníčky vlády Slovenskej republiky I. R., výpoveď svedka JUDr. J. H., prezidenta SZB, ktorý uviedol, že ho nepozná a nikdy sa s ním nestretol v súvislosti s vybavovaním dotácie, výpoveď svedka P. N.,

generálneho sekretára SZB, ktorý vypovedal v tom istom zmysle, že nevie nič o tom, že by obžalovaný N. alebo spoluobžalovaný L... akýmkoľvek spôsobom „lobovali“ za vybavenie dotácie pre SZB, že obdobne vypovedal svedok I. L., viceprezident SZB, že nemá informácie o tom, že by obžalovaný N. nejakým spôsobom ovplyvňoval proces pridelenia dotácie.

Obžalovaný vymenoval osoby, ktoré boli priamo alebo nepriamo zapojené do procesu rozhodovania o pridelení dotácie z Úradu vlády SR, Ministerstva školstva SR a Ministerstva financií SR, ktoré boli vypočuté ako svedkovia v trestnom konaní a vypovedali, že buď vôbec neprišli do styku s obžalovaným N. alebo I. L. a nepoznajú ich, alebo potvrdili, že žiaden z nich tento proces ohľadom rekonštrukcie Národného športového areálu v Osrblí nijako neovplyvňoval. V tej súvislosti citoval z výpovede svedkyne PhDr. K. V., bývalej riaditeľky kancelárie predsedníčky vlády SR, že nepocítila od obžalovaného N. žiadny nátlak a nevie, že by takto pôsobil na inú osobu a taktiež citoval z výpovede svedkyne I. R., bývalej predsedníčky vlády SR, že ju nikto v procese poskytnutia dotácie na dostavbu areálu z rezervy predsedníčky vlády neovplyvňoval a že s obžalovaným N. na túto tému nikdy nehovorila.

V ďalšej časti odvolania obžalovaný N. okrem toho, že namietal zákonnosť záznamov telekomunikačnej prevádzky, uvádzal, že z nich ani nevyplýva, že by on alebo spoluobžalovaný I. L... žiadali alebo si dali sľúbiť úplatok. Tvrdil, že zo záznamov telefonických hovorov, okrem jedného hovoru z 13. 7. 2011, ktorý ho ale neusvedčuje, sa ho žiaden z nich priamo netýka. Spochybňuje ich zákonnosť preto, že sú podľa neho neúplné, chýba 15 záznamov, množstvo záznamov je zdvojených, ale majú iné poradové číslo a anotácie k tým istým identickým hovorom, a preto vzniká pochybnosť o ich originalite a nemennosti.

Pokiaľ išlo o skypovú komunikáciu medzi ním a spoluobžalovaným I. L., spochybňoval jej použiteľnosť v trestnom konaní tým, že nebola podrobená znaleckému skúmaniu z hľadiska jej autenticity, pôvodnosti, pravosti a hodnovernosti a navrhoval na taký dôkaz neprihliadať.

Za nezákonné považoval obžalovaný N. aj zaistenie e-mailovej komunikácie získanej na základe príkazov prokurátora na uchovanie a vydanie počítačových údajov podľa § 90 ods. 1 písm. b/, e/ Tr. por. z Úradu vlády SR, z Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu SR, z Ministerstva financií SR a od spoločností WEBGLOBE, s. r. o. a Yegon, s. r. o. z e-

mailových kont týkajúcich sa obžalovaného M. N.. Podľa názoru obžalovaného túto e-mailovú komunikáciu nebolo možné považovať ako počítačový údaj, ale ako elektronickú poštu a na legálne získanie tohto druhu dôkazu bolo potrebné postupovať podľa § 116 Tr. por. Keďže sa tak nestalo, treba to považovať za dôkaz získaný nezákonným spôsobom a nemožno ho v trestnom konaní použiť a prihliadať naň.

V doplnku odôvodnenia odvolania obžalovaný M. N. zhrnul vyššie uvedené argumenty a dodal, že na hlavnom pojednávaní nebol vykonaný žiadny dôkaz o tom, že mal prijať, žiadať alebo nechať si sľúbiť nejakú nedovolenú výhodu za to, že bude pôsobiť svojím vplyvom na výkon právomoci úradnej osoby vymenovanej v zákone.

Obžalovaný namietal, že pokiaľ Špecializovaný trestný súd vychádzal z toho, že on mal „naštartovať“ proces pridelenia dotácie v prospech Slovenského biatlonového zväzu tým, že prostredníctvom riaditeľky kancelárie predsedníčky vlády požiadal o jej osobné stretnutie s predstaviteľmi tohto zväzu a následne doručil riaditeľke kancelárie predsedníčky vlády žiadosť o osobné stretnutie zástupcov Slovenského biatlonového zväzu s predsedníčkou vlády, považuje za neakceptovateľné a nelogické, aby sa takéto konanie mohlo subsumovať pod zákonný znak skutkovej podstaty prečinu nepriamej korupcie.

Iniciácia stretnutia predsedníčky vlády so zástupcami Slovenského biatlonového zväzu bola podľa obžalovaného prvým, nepodstatným štádiom rozhodovacích procesov, ktoré autonómne patrili do právomoci predsedníčky vlády. Obsah tohto stretnutia a ani nadväzné rozhodovanie predsedníčky vlády o dotácii nijako neovplyvňoval a nie je žiadna priama príčinná súvislosť medzi jeho podnetom na stretnutie predsedníčky vlády so zástupcami Slovenského biatlonového zväzu a rozhodnutím predsedníčky vlády o pridelení dotácie. Špecializovaný trestný súd, podľa neho, úplne ignoroval skutočnosť, že rozhodujúcim motívom a aj cieľom pridelenia dotácie bol záujem Slovenskej republiky na riadnom organizovaní významného športového podujatia.

Z uvedených dôvodov obžalovaný M. N. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 321 ods. 1 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo všetkých výrokoch, ktoré sa ho týkajú a podľa § 285 písm. a/ Tr. por. ho oslobodil spod obžaloby.

Obžalovaný I. L... v odvolaní namietal, že prvostupňový súd nezodpovedal základnú otázku a síce výkon právomoci ktorej osoby mal byť ovplyvňovaný. V danom prípade nemôže prichádzať trestná zodpovednosť len preto, že boli odovzdané nejaké finančné prostriedky jednou osobou osobe druhej. Táto okolnosť, samotné odovzdanie peňazí, nie je podľa neho podstatná, lebo je zrejmé, že sa nejedná o prostriedky pochádzajúce z trestnej činnosti.

Podľa tvrdení obžalovaného I. L. v jeho odvolaní, osobu, ktorej právomoc mala byť v danom prípade ovplyvnená, nie je možné vôbec stotožniť. To, že by malo ísť o bývalú predsedníčku vlády I. R., sa javilo len ako nevyslovená domnienka prokuratúry, ktorá bola absolútne vyvrátená výpoveďou práve tejto svedkyne, keď na súde jednoznačne vysvetlila, že ju nikto neovplyvňoval a ani by sa ovplyvniť nedala. Keďže nikto nikoho neovplyvňoval vo výkone jeho právomocí, absencia tejto podmienky znamená, že nemožno obžalovaného I. L. a ani M. N. obviňovať z trestného činu, u ktorého nebolo dokázané, že sa vôbec stal. V tomto prípade nemožno, podľa neho, hovoriť o nepriamej korupcii, pretože nebolo koho korumpovať, nebola ani len objektívna možnosť korupcie.

Obžalovaný I. L... ďalej dodal, že rovnako tak aj z hľadiska subjektívnej stránky sa vyžaduje úmysel, ktorý musí zahŕňať i vôľu pôsobiť na výkon právomoci príslušnej osoby. Ani jednému z obžalovaných však žiadny úmysel nebol preukázaný, súd ho vôbec nezistil. Podotkol, že obžalovaný M. N. by nemal problém dohodnúť akékoľvek stretnutie, avšak by nemohlo byť považované za trestnoprávne postihnutelné, pretože to vyplývalo z jeho pracovného zaradenia a on, obžalovaný L..., by mohol zinkasovať akékoľvek peňažné prostriedky, avšak tieto by nemohli byť považované za nepriamu korupciu bez splnenia všetkých podmienok. Naopak, odmena za poradenskú a konzultačnú činnosť je jediný správny výraz pre toto plnenie, pretože jeho korupčný charakter nebol v konaní pred súdom preukázaný.

Preto obžalovaný I. L... navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a oslobodil ho spod obžaloby, resp. aby po zrušení rozsudku vec vrátil Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v odvolaní namietal argumentáciu súdu prvého stupňa, že keď prokurátor v odpore podanom proti trestnému rozkazu neuviedol, či ho podáva v prospech alebo neprospech obvinených, potom pri ukladaní trestu v konaní po zrušení trestného rozkazu na hlavnom pojednávaní musel vychádzať podľa analógie ustanovenia § 327 ods. 2 Tr. por. a nemohol obžalovaným uložiť prísnejšie tresty ako v zrušenom trestnom rozkaze.

Takto použitý výklad ustanovení Trestného poriadku o analógii ide podľa prokurátora nad rámec zákona a vyžaduje od prokurátora splnenie podmienky, ktorú mu zákon na žiadnom mieste neukladá. Podanie odporu spôsobuje automaticky zrušenie trestného rozkazu v momente prednesenia obžaloby na hlavnom pojednávaní a je irelevantné, či bol podaný v prospech alebo neprospech obvineného. Táto skutočnosť je aj dôvodom, prečo Trestný poriadok, na rozdiel od ustanovení o podaní odvolania, neobsahuje ustanovenia, ktoré by ukladali prokurátorovi, aby uviedol, či podáva odpor v prospech alebo neprospech obvineného. Keďže trestný rozkaz sa po splnení ostatných zákonných podmienok automaticky ruší, následne už súd nie je viazaný ani použitou právnou kvalifikáciou, ani druhom a výmerou uloženého trestu.

Preto súdu nestála v ceste žiadna procesná prekážka, ktorá by mu z formálnych dôvodov bránila v uložení prísnejšieho trestu ako to bolo v pôvodnom trestnom rozkaze. Súd tak mal, podľa názoru prokuratúry, uložiť prísnejší trest odňatia slobody, ktorý by výstižnejšie a spravodlivejšie reagoval na zistený skutkový stav veci. Poukázal na skutočnosť, že zo sumy 300.000,- Eur z prostriedkov rezervy predsedníčky vlády bola neobvykle vysoká suma vo výške 30.000,- Eur použitá nie na účel, na ktorý bola určená, ale ako úplatok pre obžalovaných, ktorí chceli takým spôsobom koristiť na verejných financiách a poukázal na to, že ďalšia suma 130.000,- Eur mala byť vyplatená následne po obdržaní dotácie z Ministerstva školstva SR.

S poukazom na vysokú závažnosť činu prokurátor považuje za neakceptovateľné uloženie trestov obžalovaným v dolnej polovici trestnej sadzby a aj uložené peňažné tresty považuje za neprimerane nízke.

Z uvedených dôvodov prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok vo výrokoch o trestoch a uložil obžalovanému M. N. trest odňatia

slobody v hornej polovici trestnej sadzby s podmiennečným odkladom na 3 roky a peňažný trest vo výške 30.000,- Eur a obžalovanému I. L. trest odňatia slobody v hornej polovici trestnej sadzby s podmiennečným odkladom na 3 roky a peňažný trest vo výške 15.000,- Eur.

K odvolaniu prokurátora sa písomne vyjadril obžalovaný M. N. a vo vyjadrení zopakoval, že sa žiadnej trestnej činnosti nedopustil, lebo jeho konanie nebolo spôsobilé naplniť skutkovú podstatu prečinu nepriamej korupcie. Bez ohľadu na to, pokiaľ prokurátor namietal argumentáciu prvostupňového súdu o nemožnosti uloženia prísnejšieho trestu než bol pôvodne uložený trestným rozkazom, obžalovaný poukazoval na nález Ústavného súdu Českej republiky z 20. februára 2002 sp. zn. II. ÚS 213/2000, v ktorom sa tento súd zaoberal zásadou zákazu reformatio in peius v trestnom konaní po podaní odporu.

Obžalovaný uviedol, že na uloženie prísnejšieho trestu, ako mu bol uložený zrušeným trestným rozkazom, nie sú v jeho prípade žiadne skutkové dôvody. Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu bol odsúdený za totožný trestný čin, na totožnom skutkovom základe, ako tomu bolo v zrušenom trestnom rozkaze a žiadne nové skutočnosti, ktoré majú vplyv na rozhodovanie súdu o treste, na hlavnom pojednávaní neboli zistené. Preto neexistuje žiaden skutkový dôvod, pre ktorý by mu mal byť, v prípade uznania viny, uložený prísnejší trest ako trest pôvodne uložený trestným rozkazom .

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe včas podaných odvolaní preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolania obžalovaných nie sú dôvodné. Dôvodné je odvolanie prokurátora, pokiaľ sa domáhal prísnejších trestov pre obžalovaných.

Námietky obžalovaných, že im trestná činnosť nebola preukázaná, resp. že nešlo o trestný čin nepriameho úplatkárstva, lebo peniaze, ktoré obžalovaný I. L... prevzal od odsúdeného P. K., neboli úplatkom, ale odmenou za poradenskú a konzultačnú činnosť, nie sú opodstatnené. Ani odvolacie námietky obžalovaného M. N. vo vzťahu k usvedčujúcej časti výpovede spoluobžalovaného I. L. nie sú takého charakteru, že by v nadväznosti na ostatné dôkazy zásadným spôsobom spochybňovali výpoveď obžalovaného I. L. o podstatných okolnostiach stretnutia obžalovaných s odsúdenými P. K.

a P. P. a vyžadovania od nich sumy rovnajúcej sa desiatim percentám z výšky pridelenej dotácie z rezervy predsedníčky vlády.

Vina obžalovaných bola vykonanými dôkazmi dostatočne preukázaná. Aj právna kvalifikácia skutku je správna.

Z hľadiska zákonnosti dôkazov v danom prípade vzhľadom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 10/2014 z 29. apríla 2015, teda vydaným už skôr než v predmetnej veci rozhodoval odvolací súd, dotýkajúci sa ustanovenia § 116 Tr. por., ktorého nesúlad s článkami 13 ods. 4, 16 ods. 1, 19 ods. 2 a 3 a 22 Ústavy Slovenskej republiky a článkami 7 ods. 1, 10 ods. 2 a 3 a 13 Listiny základných práv a slobôd a článkom 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bol konštatovaný týmto nálezom, nie je možné opierať sa o tie dôkazy, ktoré boli zabezpečené podľa § 116 ods. 1 a 2 Tr. por., čo sa týka údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke, čo prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní prečítal podľa § 269 Tr. por. ako listinný dôkaz.

Treba však podotknúť, že tieto dôkazy neboli rozhodujúce pre ustálenie skutkového stavu a viny obžalovaných a odhliadajúc od nich, bez nich sa na skutkových záveroch nič nemení.

Rozhodujúce boli výpovede obžalovaných a na ne nadväzujúce výpovede svedkov, ktorí sa priamo, či nepriamo zúčastňovali na procese pridelenia dotácií, predovšetkým osôb z Úradu vlády SR a kancelárie vtedajšej predsedníčky vlády, najmä K. V. a M. D., Ministerstva financií SR a Ministerstva školstva SR, najmä M. M., P. S. a J. I. a taktiež zainteresovaných osôb, vtedajších funkcionárov Slovenského zväzu biatlonu JUDr. J. H., I. L. a P. N. a v neposlednom rade je to aj výpoveď svedka I. Ž., z ktorého výpovede je zrejmé, ako došlo k prvým kontaktom obžalovaného M. N. s odsúdeným P. K.. Na ne nadväzujú listinné dôkazy preukazujúce postup ako došlo k priznaniu dotácie z Úradu vlády SR a aj jej vyplateniu a tiež k schváleniu navýšenia rozpočtových prostriedkov Ministerstvom financií SR pre kapitolu Ministerstva školstva SR s cieľom dotácie pre Slovenský zväz biatlonu.

Usvedčujúce listinné dôkazy a veci zaistené pri prehliadke iných priestorov, a to kancelárie spoločnosti Via Europe, s. r. o., boli nepochybniteľné. Rozhodujúce boli aj

záznamy z telekomunikačnej prevádzky uskutočnené v súlade s ustanoveniami § 115 ods. 1 až 3 Tr. por. Námietky obžalovaného N. v tomto smere sú neopodstatnené.

Za zákonný možno považovať aj dôkaz obsahujúci skypovú komunikáciu medzi obžalovanými. Išlo o dôkaz, ktorý na vyzvanie predložil obžalovaný I. L... pri jeho výsluchu v prípravnom konaní. Vo svojej výpovedi podrobne hovoril o jeho obsahu a vysvetľoval použité výrazy a nespochybňoval, že išlo o komunikáciu medzi ním a obžalovaným N., takže nepodrobenie tohto dôkazu znaleckému skúmaniu nespochybňuje jeho hodnovernosť.

Správne, ako zákonne získanú, vyhodnotil prvostupňový súd i e-mailovú komunikáciu obžalovaného M. N. s K. V., riaditeľkou kancelárie predsedníčky vlády, s M. M. z Ministerstva školstva SR, s I. L., viceprezidentom SZB i s odsúdeným P. K., ktorá bola zabezpečená prostredníctvom príkazov prokurátora podľa § 90 ods. 1 Tr. por. Treba poznamenať, že už samotné výpovede vyššie menovaných svedkov obsahovali to, čo bolo prečítané ako listinný dôkaz.

Pokiaľ obžalovaný M. N. namietal, že nebola prečítaná výpoveď I. L. ako podozrivej osoby po zadržení, možno konštatovať, že postup prvostupňového súdu bol správny. Pri kontradiktórnom procese je rozhodujúca výpoveď učinená pred súdom na hlavnom pojednávaní a len tú výpoveď obvineného, v prípade rozporov, by mohol súd na dôkaz prečítať, ktorá bola urobená po vznesení obvinenia.

Výpoveď obžalovaného I. L. na hlavnom pojednávaní je usvedčujúca vo vzťahu aj k obžalovanému M. N., napriek tomu, že obžalovaný I. L... prezentuje celé konanie len ako poradenskú a konzultačnú činnosť vo vzťahu k odsúdenému P. K. a prevzaté peniaze len ako legálnu odmenu za túto činnosť.

Nespochybniteľným faktom je odsúdenie P. K. a P. P. za nepriamu korupciu.

Výpoveď obžalovaného I. L. dosvedčuje, že v kancelárii spoločnosti Via Europe v Bratislave došlo v máji 2011 k stretnutiu oboch obžalovaných s odsúdenými K. a P. a pri tomto stretnutí obžalovaný M. N. napísal na papier požadovanú sumu 10% z dotácie úradu vlády, ako odmenu za činnosť, ktorú pre K. a P. ich firma urobila.

Skutočnosť, že v konečnom dôsledku práve suma rovnajúca sa desiatim percentám zo sumy dotácie poskytnutej z rezervy predsedníčky vlády bola odsúdeným P. K. aj odovzdaná obvinenému I. L. a taká bola i zaistená pri prehliadke kancelárie spoločnosti Via Europe v Bratislave, len potvrdzuje pravdivosť tejto časti výpovede obžalovaného I. L..

Prvostupňový súd však správne uzavrel, že nešlo o žiadnu legálnu odmenu za sprostredkovaciu činnosť spoločnosti Via Europe, s. r. o. pre odsúdeného P. K.. V tej súvislosti odvolací súd poukazuje na tú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorej sa na strane 39 zaoberal dôkazmi vylučujúcimi túto obhajobu obžalovaného I. L..

Odvolací súd nepovažuje za prijateľné námietky obžalovaných, že nebolo preukázané, kto mal byť tou osobou, na výkon právomoci ktorej malo byť pôsobené v súvislosti so žiadaním, prijatím alebo sľúbením úplatku a že sa s tým prvostupňový súd nevyrovnal.

Prvostupňový súd sa s tým vyrovnal a správne, na základe súhrnu vyššie naznačených dôkazov ustálil, že predsedníčka vlády mala byť tou osobou a konštatoval to na strane 43 napadnutého rozsudku, ale ešte predtým správne upriamil pozornosť na to, že na iniciovanie procesu schválenia a pridelenia dotácie nielen z úradu vlády ale i ministerstva školstva malo kľúčový význam práve stretnutie predstaviteľov Slovenského zväzu biatlonu s predsedníčkou vlády I. R. a súhrn dôkazov, z ktorých prvostupňový súd vychádzal, svedčí o tom, že to bol práve obžalovaný M. N., ktorý prostredníctvom riaditeľky kancelárie predsedníčky vlády toto všetko inicioval a koordinoval kroky predstaviteľov SZB v súvislosti so žiadosťou o pridelenie dotácie.

Obhajobná argumentácia obžalovaného N., že nikto z osôb zainteresovaných v procese schvaľovania dotácie ho neusvedčoval, že by na niekoho pôsobil s cieľom poskytnutia dotácie pre SZB a že sama bývalá predsedníčka vlády ako svedkyňa vypovedala, že nijako ju v tom smere neovplyvňoval, je nedostatočná. Trestný čin, za ktorý bola podaná obžaloba na obvinených M. N. a I. L., nespočíva na predpoklade, že osoba predpokladaná v ustanovení § 336 ods. 1 Tr. zák. aj poruší svoje povinnosti pri obstarávaní veci všeobecného záujmu. Mohlo by ísť v opačnom prípade o trestný čin takej osoby. Tá však môže konať v dobrej viere a vôbec nemusí byť uzrozumená so všetkými

súvislosťami, za ktorých dochádza k tomu, že niekto si dá sľúbiť, žiada alebo prijme úplatok za to, že bude svojim vplyvom pôsobiť na výkon jej právomoci.

V danej súvislosti pozornosť treba upriamiť na tie dôkazy, ktoré svedčia o podmienkach poskytnutia dotácie, teda výlučne na zúčtovateľné položky na dostavbu športového areálu a nie na to, aby sa z nich hradila vôbec nejaká časť už predtým vykonaných prác, na ktoré v minulosti tiež boli poskytované dotácie z rozpočtovej kapitoly Ministerstva školstva SR, teda za časť už predtým vykonaných prác, ktoré vyše dvoch rokov odsúdený P. K. nikomu nevyfaktoval a urobil tak až po pridelení predmetnej dotácie Slovenskému zväzu biatlonu z rezervy predsedníčky vlády.

Najvyšší súd podotýka, že vo veci boli vykonané i dôkazy svedčiace o tom, že efektívnosť využitia v predchádzajúcich rokoch schválených a pridelených dotácií z Ministerstva školstva SR nebola náležite preverená a skontrolovaná a tento proces nebol ešte ukončený ani v roku 2011.

Zároveň treba dať do pozornosti tie dôkazy preukazujúce skutočnosť, že k zákazke na výstavbu športového areálu v Osrblí sa dostal odsúdený P. K. nezákonným spôsobom, keď falšoval doklady potrebné pre výberové konanie, ktoré mali svedčiť o tom, že nemá žiadne nevyrovnané daňové povinnosti, hoci v skutočnosti také mal a bol odsúdený aj za daňový trestný čin. V spise sa nachádzajú kópie týchto odsudzujúcich rozhodnutí na P. K.. Poznamenať treba, že na túto skutočnosť upozorňovali orgány činné v trestnom konaní Ministerstvo školstva SR.

Súčasne pri hodnotení existujúcich dôkazov treba brať do úvahy, že odsúdený P. K. v rámci celého procesu schvaľovania až do pridelenia dotácie z rezervy predsedníčky vlády nikde sa v žiadnom dokumente neuvádzal, že on bude zhotoviteľom dostavby športového areálu v Osrblí. Ani predstavitelia SZB v oficiálnych dokumentoch spojených so žiadosťou to neuvádzali a nespomínali to ani obžalovaní, hoci im bola táto skutočnosť známa, že jemu pôjdu tieto finančné prostriedky z dotácie a od neho aj peniaze žiadali a očakávali. To až potom, keď bola dotácia zaslaná na účet Slovenského zväzu biatlonu, odsúdený P. K. vyhotovil a zaslal faktúru tomuto zväzu a z peňazí, ktoré mu na základe tejto faktúry Slovenský zväz biatlonu vyplatil, vybral z účtu 30.000,- Eur a odniesol obžalovanému I. L..

Z výpovede obžalovaného I. L. je ale zrejmé, že o týchto skutočnostiach nielen on, ale aj obžalovaný M. N. vedel. Obaja boli uzrozumení s tým, ako a z čoho sa im má vyplatiť suma 30.000,- Eur rovnajúca sa desiatim percentám zo sumy, v akej bola schválená a pridelená dotácia z rezervy predsedníčky vlády SR. Z obsahu telefonických rozhovorov obžalovaných, ktoré boli v trestnom konaní zaznamenané vyplýva, že tak mienili pokračovať i pokiaľ išlo o dotáciu z Ministerstva školstva SR vo výške 1,3 milióna Eur, ibaže samotné pridelenie dotácie z ministerstva školstva už nebolo realizované, lebo nebola uverejnená výzva na prihlasovanie sa k tejto dotácii. Obsah týchto záznamov jasne svedčí i o tom, ako obžalovaní sledovali a očakávali pridelenie dotácie z rezervy predsedníčky vlády Slovenskému zväzu biatlonu a potom aj zaslanie finančnej čiastky z tohto zväzu na účet odsúdeného P. K. a vzápätí bolo dohodnuté stretnutie s odsúdeným P. K., o ktorom obžalovaný I. L... informoval obžalovaného M. N., na ktorom došlo k odovzdaniu uvedenej sumy úplatku.

Skutok, pre ktorý sú obžalovaní trestne stíhaní, bol preukázaný, že sa stal i to, že ho spáchali obžalovaní spoločným konaním v nadväznosti na konanie už odsúdených P. P. a P. K.. Správne prvostupňový súd konštatoval preukázanie rozdelenia úloh medzi obžalovanými M. N. a I. L. a správne kvalifikoval ich konanie ako spolupáchateľstvo prečinu nepriamej korupcie podľa § 20, § 336 ods. 1 Tr. zák.

Uvedený prečin nepriamej korupcie spácha ten, kto žiada, prijme alebo si dá sľúbiť úplatok za to, že bude svojim vplyvom pôsobiť na výkon právomoci osoby uvedenej v § 328 ods. 1 alebo § 329 ods. 1 Tr. zák., v predmetnom prípade osoby obstarávajúcej veci všeobecného záujmu, **alebo za to, že už tak urobil**. Nevyžaduje sa, aby páchatel' u takej osoby aj skutočne intervenoval. Ak sa tak stalo, ide o ukončený trestný čin a zvýšenie jeho spoločenskej závažnosti. V danej veci obžalovaný M. N. bol v takom postavení, že reálne mohol pôsobiť na výkon právomoci osoby obstarávajúcej veci všeobecného záujmu, v súvislosti s pridelením dotácií z verejných rozpočtových prostriedkov a aj sa pričínil o to, že takáto dotácia bola pridelená. Už bolo poznamenané, že osoba obstarávajúca veci všeobecného záujmu, nemusela porušiť svoje povinnosti, lebo pri svojom rozhodovaní nemusela vedieť, že v súvislosti s tým niekto žiadal alebo si len vyžiada úplatok od osoby, v prospech ktorej smeruje jej rozhodnutie ako osoby predpokladanej v § 329 ods. 1 Tr. zák. Preto neobstojí obhajobná argumentácia obžalovaných, že sa nemohli dopustiť tohto prečinu

preto, že k rozhodnutiu o schválení dotácie došlo už skôr, než malo podľa skutkovej vety rozsudku dôjsť pri vzájomnom stretnutí v období od mája 2011 k vyžiadaniu úplatku od odsúdených P. K. a P. P.. Navyše treba poznamenať, že nešlo o jednorazový úkon schválenia a pridelenia dotácie z úradu vlády a že samotná zmluva medzi Úradom vlády SR a Slovenským zväzom biatlonu bola podpísaná až v júni 2011 a finančné prostriedky v sume 300.000,- Eur boli zaslané na účet tohto zväzu až v júli 2011.

Odvolaania obžalovaných, smerujúce proti výroku o vine napadnutého rozsudku a tým aj proti ostatným výrokom, sú preto nedôvodné a ako také boli podľa § 319 Tr. por. zamietnuté. Nedôvodné sú aj námietky obžalovaného M. N. vo vzťahu k odvolaniu prokurátora dotýkajúceho sa výrokov o treste.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožňuje s argumentáciou prvostupňového súdu, že pokiaľ v podanom odpore proti trestnému rozkazu, ktorý bol pôvodne vo veci vydaný, prokurátor nešpecifikoval, že odpor podáva v neprospech obvinených, tak že treba vychádzať z toho, že ho podal v ich prospech a keď ho podal v ich prospech, potom podľa analógie § 327 ods. 2 Tr. por. pri uplatnení zásady zákazu reformácie in peius už nemohol v konaní na hlavnom pojednávaní po zrušení trestného rozkazu uložiť obžalovaným iný trest, než aký im bol uložený trestným rozkazom.

Odpor proti trestnému rozkazu nie je takým istým riadnym opravným prostriedkom, akým je odvolanie. Ustanovenia Trestného poriadku o trestnom rozkaze a predovšetkým o možnosti podať proti nemu odpor neobsahujú také normy, ktoré by ukladali oprávneným osobám, aby špecifikovali, v akom smere a rozsahu podávajú odpor proti trestnému rozkazu a ten dokonca, na rozdiel od odvolania, ani nemusí byť odôvodnený. Jeho účelom je dosiahnuť to, aby vec nebola ukončená týmto skráteným konaním, ale aby sa prejednála na hlavnom pojednávaní.

Pri podaní odporu postačí písomné alebo do zápisnice ústne urobené vyhlásenie oprávnenej osoby, že podáva proti trestnému rozkazu odpor. Podaním odporu v zákonom stanovenej lehote musí samosudca podľa § 355 ods. 3 Tr. por. nariadiť hlavné pojednávanie. Momentom prednesenia obžaloby prokurátorom na hlavnom pojednávaní sa trestný rozkaz zo zákona ruší (§ 355 ods. 10 Tr. por.).

V zmysle § 355 ods. 3 Tr. por. nie je samosudca pri pojednávaní veci na hlavnom pojednávaní viazaný právnou kvalifikáciou ani druhom a výmerou trestu, ani výrokom o ochrannom opatrení obsiahnutými v trestnom rozkaze. Súdu sa tak dáva možnosť, aby kontradiktórnym spôsobom vedeným dokazovaním na hlavnom pojednávaní zistil všetky relevantné skutkové a právne okolnosti prípadu a všetky skutočnosti majúce význam pri rozhodovaní o treste, ochrannom opatrení a náhrade škody a nielen to, ale aj aby strany v konaní, predovšetkým obvinený, prokurátor a poškodený, mali možnosť sa vyjadriť k všetkým dokazovaným skutočnostiam a okolnostiam, ktoré majú význam pre konečné rozhodnutie.

Ak už len samotný akt podania odporu, bez jeho špecifikácie, smeruje k nariadeniu hlavného pojednávania a momentom prednesenia obžaloby aj k zrušeniu trestného rozkazu, neznamená to, že v prípade podania odporu prokurátorom bez bližšej špecifikácie, v akom smere ho podáva, keď zákon mu to ani neukladá, bolo možné vychádzať z prezumpcie, že odpor bol podaný v prospech obvineného. Svoje stanovisko k všetkým výrokom, ktoré prichádzajú do úvahy, má možnosť vyjadriť v priebehu hlavného pojednávania.

V predmetnom prípade si len samosudca, bez náležitého podkladu, vydedukoval, že odpor prokurátora bol podaný v prospech obvinených a už vonkoncom nemožno zistiť, ktorých výrokov by sa mal týkať. Prednesením obžaloby na hlavnom pojednávaní, pri tej istej právnej kvalifikácii skutku, bolo zrejmé, že odpor prokurátora z tohto pohľadu nesmeroval v prospech obvinených a pokiaľ by mal smerovať v prospech obvinených vo výrokoch o trestoch a ktorých, musel by to zjavne dať najavo i počas hlavného pojednávania, že obvineným boli uložené neadekvátne prísnejšie tresty, než aké by zodpovedali kritériám pre ukládanie trestov, ktoré by, oproti tomu aké boli uložené trestným rozkazom, mali byť podľa neho miernejšie.

Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, analogické použitie ustanovenia § 327 ods. 2 Tr. por. o neprípustnosti sprísnenia trestu vyvodil prvostupňový súd len na základe ničím nepodloženého záveru, že odpor prokurátora proti trestnému rozkazu bol podaný v prospech obvinených.

Obžalovaným M. N. použitá argumentácia opierajúca sa o dôvody nálezu Ústavného súdu Českej republiky, odhliadnúc od toho, že ide o cudzozemský súd,

by bola akceptovateľná i v našom právnom poriadku, vychádzajúc z princípu predvídateľnosti práva pri rovnakých skutkových a právnych okolnostiach prípadu, ale len za predpokladu, pokiaľ by skutočne išlo o totožnú situáciu, že len na základe odporu podaného obvineným došlo po prednesení obžaloby zo zákona k zrušeniu trestného rozkazu a pri absolútne nezmenených skutkových zisteniach a právnej kvalifikácii skutku, ale i nijako nezmenených skutočnostiach významných z hľadiska ukladania trestu, ktoré, **a to treba zdôrazniť**, aj boli správnym spôsobom v intenciách zákona zohľadnené a ich aplikácia súdom zo strany prokurátora nijako nenamietaná, by došlo či už k prísnejšej právnej kvalifikácii skutku alebo k uloženiu prísnejšieho trestu, než aký bol uložený pôvodným trestným rozkazom. V takom prípade by nemal súd čím odôvodniť túto zmenu a jeho prísnejšie rozhodnutie by sa mohlo javiť ako nepredvídateľné a ako neprípustný akt svojvôle sudcu. O takú situáciu v danom prípade nešlo.

Už trestným rozkazom uložené tresty, a také isté uložené obžalovaným napadnutým rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, boli neprimerane mierne a nezodpovedali kritériám pre ukladanie trestov vymedzeným v zásadách uvedených v § 34 Tr. zák.

Ustanovenia zákona o účele trestu podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. i okolnosti významné pri určení druhu a výmery trestu podľa § 34 ods. 4 Tr. zák. prvostupňový súd obišiel ich všeobecným konštatovaním, bez náležitej konkretizácie, akým spôsobom ním zvolený druh trestu odňatia slobody, bez jeho reálneho výkonu, pri zistených okolnostiach prípadu zabráni obžalovaným v páchaní ďalšej trestnej činnosti a ako môže preventívne viesť k tomu, aby odradil aj iných od páchania takej trestnej činnosti.

Správne vyhodnotil a aplikoval prvostupňový súd len zistenú prevahu jednej a jedinej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Tr. zák., že obžalovaní pred spáchaním trestného činu viedli riadny život a že nezistil prítiažujúcu okolnosť vymenovanú v § 37 Tr. zák., čo sa odrazilo v znížení hornej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, teda z troch na dva roky odňatia slobody.

Napriek tomu, že išlo o závažný trestný čin z pohľadu dotknutého spoločensky chráneného záujmu, ktorým je záujem na čistote verejného života, bez negatívnych vplyvov pri obstarávaní vecí všeobecného záujmu, nenašlo to adekvátny odraz v trestnoprávnom následku. Závažným je konkrétny trestný čin obžalovaných nielen z pohľadu dotknutého

objektu trestného činu, ale aj v dôsledku pohnútky obžalovaných, ktorou bola snaha na úkor prostriedkov z verejných zdrojov seba obohatiť, ale aj vzhľadom na spôsob spáchania činu, ako razantne sa domáhali vyplatenia desiatich percent zo sumy pridelennej dotácie, čo podľa ich postojov považovali takmer za samozrejmé.

Významné je tiež v akej sfére spoločenských vzťahov k trestnému činu došlo, že to bolo v súvislosti s možnosťou pridelenia finančných prostriedkov z verejných zdrojov štátneho rozpočtu príslušných rozpočtových kapitol vrcholných orgánov verejnej moci, čím sa vážne narúša aj dôvera občanov voči týmto orgánom.

Napriek tomu, že prvostupňový súd konštatoval, že korupcia v akejkoľvek forme predstavuje v súčasnosti závažný celospoločenský problém, nenašlo to odraz pri voľbe takého trestu, aby ten nielen obžalovaných, ale aj iných naozaj odrážal od páchania podobnej trestnej činnosti.

Následok trestného činu spočívajúci v úbytku sumy 30.000,- Eur z verejných zdrojov a v snahe o tak vysoké obohatenie sa obžalovaných o túto sumu, ktorá ako úplatok bola prevzatá, je tiež takého charakteru, že mimoriadne zvyšuje závažnosť spáchaného trestného činu, ktorý si vyžaduje aj v porovnaní s inými už postihnutými páchatelmi trestných činov korupcie, aj závažnejší trestnoprávny následok v podobe nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Rovnako aj možnosti nápravy páchatel'ov danej trestnej činnosti boli precenené s ohľadom na to, že doteraz neboli súdne trestaní, no o dobrých možnostiach nápravy páchatel'a musí svedčiť aj postoj obžalovaných k spáchanému trestnému činu. V prvom rade musí to byť jeho úprimné oľutovanie trestného činu, vychádzajúce z naozajstnej snahy o zmenu svojho postoja k vlastnej trestnej činnosti a nie jej zľahčovanie do takej miery, že také konanie vlastne ani nie je trestné a je len dovoleným „lobingom“ pri pridelení dotácií z verejných finančných zdrojov. Keby tomu tak bolo, muselo by ísť o prísne zúčtovateľné prostriedky nepochádzajúce zo sumy poskytnutej dotácie a to na strane subjektu, ktorý ich poskytol (odsúdený P. K.), tak i subjektu, ktorý ich prevzal (obžalovaný I. L... aj v prospech obžalovaného M. N.).

V danom prípade však z dokazovania vyplývalo, že poskytnutie týchto finančných prostriedkov v sume desiatich percent z dotácie odsúdeným P. K. obžalovaným N. a L. už samo o sebe vyvolávalo podozrenie, že ich zúčtovanie bude kryté ďalšou trestnou činnosťou, pretože nešlo o legálne poskytnutú sumu, ktorú by mohol odsúdený P. K. riadne zúčtovať.

Aj uloženie peňažných trestov vo výmerách, ktoré spolu nedosahujú ani výšku úplatku, ktorým sa chceli obžalovaní obohatiť, nie je adekvátne tomu, aby sa splnil účel trestu.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky, dôsledne prihliadajúc na ustanovenia § 34 ods. 1 a ods. 4 Tr. zák., po zohľadnení ustanovenia § 38 ods. 3 Tr. zák. uložil obžalovaným nepodmienečné tresty odňatia slobody v hornej polovici trestnej sadzby, ktorá sa na nich vzťahuje, i také peňažné tresty, ktoré budú zohľadňovať vyššie naznačené okolnosti prípadu, mieru zavinenia jednotlivých obžalovaných, ktorá je u obžalovaného M. N. vyššia, vzhľadom na jeho aktivity smerujúce k prideleniu dotácií i to, že do veci zatiahol spoluobžalovaného I. L., a povedú k splneniu účelu trestu a reálne zabránia obžalovaným v páchaní trestnej činnosti a budú odrádzať aj iných od jej páchania.

Trest má vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou, no prvostupňovým súdom uložené tresty, pri tak vysokom, už dosiahnutom úplatku a snahe obžalovaných podobným spôsobom získať ešte vyššie finančné čiastky pri ďalšej dotácii z Ministerstva školstva SR, nemohli byť dostatočným morálnym odsúdením páchatel'ov za ich činy.

Pri zaradovaní obžalovaných na výkon trestov odňatia slobody do príslušného ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia vychádzal najvyšší súd z ustanovenia § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a zo zistenia, že obžalovaní v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu neboli vo výkone trestu odňatia slobody.

Pri ustanovovaní výšky náhradných trestov odňatia slobody za peňažné tresty pre prípad, že by výkon týchto trestov mohol byť úmyselne zmarený, vychádzal najvyšší súd z výšky uložených peňažných trestov, berúc na zreteľ i celkovú výšku trestnej sadzby odňatia slobody, po akú obžalovaným mohol byť tento trest uložený.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, ako sa uvádza vo výroku tohto rozsudku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 18. júna 2015

JUDr. Milan K a r a b í n, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Gabriela Protušová